Ч. 275. Пятниця 5 (18) грудня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за злеженєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Престольна бесіда і поясненя ґр. Голуховского. — Події в Сербії).

В цісарскій палаті у Відни відбуло ся вчера зі звичайним при такій нагоді церемоніялом принятє спільних Делеґаций. Насамперед приймав Цісар угорску Делеґацию і вислухавши промови віцепрезеса Делеґациї, так відповів:

Завіреня Вашої вірности і преданности наповняють Мене щирим вдоволенєм. З чувством жалю мушу передовсім згадати о смерти в сім році голови католицкої Церкви Є. Сьвят. папи Льва XIII. Заграничне положенє монархії представляє від часу послідної сесиї Делеґаций на скрізь потішаючий образ. В наслідок відновленя в минувшім році тридержавного союза укріпила ся знову на будуче тота випробована основа нашої політики, котру ми рішили ся удержати також і на дальше.

Тісне порозуміне з российскою державою що-до подій на балканьскім півострові буде мое правительство старати ся удержати і надальше, а то вийде в користь мирного залагодженя виходячих на верх справ. Внаслідок вибуху македоньскої ворохобні настала для спільної акциї обох держав важна і трудна задача в користь удержаня мира і status quo в дотичних сторонах.

Монархія і Росия підперті з вагою иншими великими державами, вільні від всякої самолюбивої тенденциї і маючи на оці виключно лиш діло мира в цілій Европі, старають ся спільно з одної сторони наклонити Туреччину до таких зарядженъ, які потрібні до поліпшеня положеня еї християньских підданих, з другої же вдержати болгарске князівство від всякого підпираня ворохобні.

Дальше згадує престольна бесіда про гостину монархів на цісарскім дворі і про особисті порозуміня, а переходячи опісля до подій в Сербії, каже: В Сербії страшний вчинок, котрий кождого культурного чоловіка мусить страхом наповнити, спонукав зміну династиї. Треба сподівати ся, що край під своїм новим володітелем вступить на дорогу морального відродженя і щасливої будучности.

Монарх згадав опісля про заведенє у войску скорострільних пушок і сказав, що ся справа єсть вже на укінченю і в слідуючім році треба вже буде приступити до конструкциї тих пушок і длятого адміністрация войскова просить о відповідні средства, а маринарка воєнна потребує гроший на збільшенє персоналу і будову нових кораблів. Про Босну і Герцеґовину каже престольна бесіда, що сї краї і сего року зможуть самі покрити свої потреби.

Числячи на розвагу і патриотичну ревність Вашу — кінчив Монарх — яку окажете при виповнюваню вашої задачі, витаю Вас сердечно. — Грімкі Eljen! відповіли на то Монарсі, а ґр. Тіша представив відтак членів Делеґаций.

Поясненє ґр. Ґолуховского, зложене в угорскій Делеґациї, єсть вельми цікаве. В нїм говорить ся про відносини Австро-Угорщини до Росиї, про ворохобню в Македонії, про відносини до Туреччини і Болгариї, про події в Сербії і наконець поясню ся справу вета при виборі папи. Поясненє се задля єго важности подамо основнїйше.

Для відносин в Сербії не треба хиба ліпшої характеристики як той факт, що сербский посол Вуїч, котрий перед кількома днями був на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря, просив, щоби австро-угорский посол в Білграді, Думба, не виїзджав на довший урльоп, або иншими словами, щоби Австро-Угорщина не зривала дипльоматичних зносин з Сербією. Яку відповідь одержав Вуїч, поки що не знати; але єсть річию певною, що всї заграничні репрезентанти в Білграді мають звідтам виїхати. Білградска ґазета „Штампа“ виступила оногди остро против правительства і взиває єго, щоби оно за

---

4)

ДОЛЯ.

(З польского — Вілї).

(Конець).

Як лиш трохи прийшла до сил, першою еї гадкою було упімнути ся о полишену в мужевій хаті скриню. Сказала о тім Опанасови. Той потребував нарадити ся з господарями, аби з цілою повагою в імени Загаєцкої громади упімнути ся о зворот сирітского майна. По кількадневних розговорах перед місцевим склепом з горівкою, порішено, що Опанас разом з Архипом, церковним провізором, поважним господарем, поїдуть до Переспи по скриню.

Старий Клим був видко добрим політиком, або мав добру поліцию, бо знав завчасу, що діє ся і відповідно приготовив ся.

Всї річи зі скрині винесено тихцем і вложено до переховання у куми на селї, разом з новіською зеленою скринею, купленою для Мотрі на виправу. В коморі-ж дожидали гостий пироги з сиром, сьвіжа конбаса і найліпше зі всего, чверть ведра горівки. На случай, коли би тими средствами не дали ся піддобрити оборонці сирітского майна, ті запаси і так мали придати ся на близьке весїлє Мотрі.

Старий постановив дати дочці у віні дві власні корови і скриню повну полотна і одежи невістки, коби лиш не виречи ся доброго для неї подружа.

Два тиждні по утечи Уляни, в неділю по полудни, Опанас з Архипом заможно одіті, на возї тягненім Опанасовими гнідими конятами, заїхали перед хату в Переспі.

Що жило, вибігло оглядати ту незвичайність, бо до Переспи мало коли заїздили гості і то ще з такою повагою. Виглядало так, немовби перед економский дворок заїхала чотирокінна карита!

Комусь здавалось би, що й то й то селяни? Цїлком нї!

Кождий діл має свої поменші діли, родина — підродини, відміна — підвідміни, а верства — підверстви.

Старий Клим вийшов на подвірє напротив гостий, о котрих легко було здогадати ся, що могли прибути лише до него як своякн єго невістки.

Повитали ся чемно. Гості увійшли до хати, відкриваючи на порозі голови. І ті круги мають свої товариські звичаї: не від разу приступлено до інтересу.

— Зимно щось робить ся, буде вчасна зима, а ми ще не обсіяли ся. А як у вас у дворі? — розпочав розмову Архип.

— От, як у дворі! Робить ся немов то добре, але все то не те, що господар сам для себе по господарски. Але про мене, пана чорти не возьмуть.

Тут висша політика Клима виявила ся. Служити у дворі можна, як нема власного ґрунту, але бути дворови прихильним і не виговорювати перед громадою на двір — може лиш запродайко, згірдна назва, надавана нечисленим сторонникам двора, представителями хати.

Клим відразу погладив господарскі серця своїх поважних гостий. А підбав їх ще більше, коли показав ся знахором що-до зими:

— Кажете, що зимно; то ще нічого. Ще будуть такі морози того року, що птиці будуть з дерев падати, як листє. Ого! Є такі люди, що пізнають по гусях, яка буде зима, инші — простіть за слово — по безрогах; а то всьо обманьство! Тамтого року різав у нас старий Прокіп підсвинка — поглянув на печінку і каже: „О, тяжка буде зима, люди будуть мерзнути як мухи, снігу буде в хлопа завижки. А я сьмію ся з того, бо я вже в осени був в лісї дубовім і бачив своє, що менї треба бачити. Кажу: і снігу цілком не буде і зима буде легка, немов би яке літо, так що худобина цілу зиму буде ходити по лісї. Прокіп не хотів вірити, аж тепер в літі каже: „Ну, добрий з вас знахор, Климе; може схочете й людям помагати, коли у вас такий розум.

— Добре, що ви нагадали; таки бо дійстно така була зима, але як ви то пізнаєте, бо то добре часом знати. Лише то може тайна — відозвав ся Опанас.

— Для кого може й тайна, а для добрих людий і свояків у мене тайн нема. Ось, просто, треба до всходу сонця пійти в дубину, в осени; нарвати тих яблочок, що на листю ростуть і роздовбати їх, то в кождім щось мусить бути. Як буде лиш чорна мушка, то буде звичайна зима, як буде білий хробачок, то то страшна зима і великий сніг, а як і мушка і хробачок, то не буде зими, лиш ось такий

явило отверто, чому чужі правительства виступають так демонстративно против Сербії. Чому? — се єсть публична тайна і сербске правительство потребувало би лиш отверто до неї признати ся. Нема сумніву, що дипльоматия в Білграді, передовсім же репрезентанти великих держав не хотять сходити ся з заговірниками, котрі на сербскім дворі займають почетні становища а хоч они не заявили того по всій формі і на приказ своїх монархів, то все-таки при всіляких нагодах показували то, що не хотять сходити ся з тими людьми. Сербских послів акредитовано на чужих дворах, а доси оставали ся в Білграді і всї посли заграничні з виїмкою репрезентантів Анґлії і Росиї. Але коли они представляли ся королеви, а так само і при пізнїйших нагодах, не було нїколи тих офіцирів, що роблять на сербскім дворі почетну службу; через тих офіцирів не відбуло ся також, як буває звичайно, угощене дипльоматів. Тепер же надходить новий рік а з ним і торжественне приняте на дворі, а дипльомати не могли би явити ся на тім принятю, хиба що король усунув би заговірників із свого окруженя. Як стане ся, годі знати; загально сподївають ся, що король їх усуне, але поки що дипльомати заповідають на всякий случай наперед, що вибирають ся „на урльоп".

В таборі заговірників настав роздор. Ґенерал Атанаскович і полковник Машин суть за тим, щоби дотеперішний роздор в корпусї офіцирскім мирно залагодити, а Дамян Попович і Місич противні тому і кажуть, що треба противників з цїлою енерґією поборювати. Машин спрошує що тиждня до себе на чай офіцирів і прихильників і противників заговору, і єму удало ся вже позискати часть офіцирів для мирного залагодженя роздору. Радикальна партия піддержує заходи Машина і має надію, що в армії настануть вскорі правильні відносини.

Криза в сербскім кабінетї хоч нїби формально залагоджена, все-таки тягне ся дальше і остаточно мусить довести до переобразованя теперішного кабінету. Теку міністра фінансів переняв президент міністрів ґен. Ґруїч, але круги парляментарні суть з того дуже невдоволені і длятого загально уважають кризу лиш за відсунену, але не за залагоджену. Говорять, що коли прийде до переобразованя міністерства, то міністром війни буде іменований Путнїк, котрий одержить як найширше уповажнене до заведеня порядку в армії.

Новинки.

Львів дня 17-го грудня 1903.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало: Генр. Розенберґа в Дрогобичи і В. Бальоґа у Львові офіциялами почтовими; Алекс. Штайбера в Бережанах, Ом. Наленч Явецкого у Львові, Зен. Вайнґартена у Львові, Брон. Бжезїньского в Золочеві, Ант. Лянкевича і Юлїяна Петрушевича у Львові, а Іґн. Прінца в Стрию старшими офіциялами почтовими.

— **Вісти з львівскої архіепархії.** На конкурс розписані парохії: 1, Кальне, золочівского деканата, 2. Берлоги, калуского дек., 3. Сливки, перегиньского дек і 4. Підгородє, рогатиньского дек. з речинцем до 6-го січня; 5. Печенїя, дек. унївского (з заявою, що дочерні Вижняни будуть відділені), 6. Жупане, скільского дек., 7. Якимів, буського дек. і 8. Хащоване, скільского дек. з речинцем до 14-го січня. — О. Евст. Данилевич іменований завідателем в Печенїї, а о. Ал. Базюк другим сотрудником в Щирци. — О. Йосиф Дубанович одержав канон. інституцию на Стратин. — Конкурс на богослужебні стипендиї з фонду Григ. Шашкевича розписаний з речинцем до 10-го н. ст. сїчня.

— **На львівскім унїверситетї** відбуває ся від вчера імагрикуляция слухачів. Імагрикуляция буде тревати ще нинї і завтра, відтак розпічнуть ся сьвяточні ферияї.

— **Родимці!** Не забувайте на приватну жіночу семинарию у Львові, удержувану товариством педагоґічним і присилайте постоянні жертви! Вписуйтесь громадно в члени сего товариства і вирівнуйте залеглости. Вписове виносить 1 кор. Пренумеруйте часопись для дїтий „Дзвінок" і часопись „Учитель", так, щоби они могли при більшім числї передплатників стати на ще висшім щебли і відповісти всїм бажаням сьвідомих читачів. Адреса касиера: А. Алиськевич (ул. Кохановского 15 Б).

— **З самбірскої філїї „Просьвіти".** Дня 28 н. ст. грудня 1903 о 12-ій годинї в полудне відбудуть ся в компатах читальнї „Просьвіти" в Самборі (напротив костела оо. Бернардинів) загальні збори товариства „Самбірскої філїї Просьвіти". — Перед зборами о 10-ій годинї рано відправить ся в тутешній парохіяльній церкві богослужене. — Порядок дневний зборів: 1. Вступне слово. 2. Звіт секретаря і касовий. 3. Вибір нового видїлу. 4. Реферат о. Літиньского „о податках". 5. Приняте нових членів. 6. Внески членів.

— **В справі селяньских бурс.** Із Снятина пишуть про тамошну селяньску бурсу „Шкільної помочи", засновану з початком сего року шкільного: Бурса поміщена в давнім льокали міщаньскої читальнї „Просьвіти". Розвиває ся досить гарно. Дотепер було приходу в грошах понад 800 кор. Жертви в натуралїях збирає ся в сей спосіб, що висилає ся що тижня дві фіри в повіт. Доси було сїм таких висилок в повіт з дуже добрим вислїдом, так, що бараболь стане до нових. Крім бараболь дають фасолї, біб, муку, крупи, закришку, солонину, дві бочки квашеної капусти (від Впр. о. Федоровского) і т. д. Сего способу збираня харчу для бурсаків будемо уживати дальше і можемо поручити его иншим бурсам яко дуже практичний. В кождім селї дуже радо приймають нашого колектанта, чесного міщанина п. М. К. і не було случаю, аби відправлено его з нїчим. Перед висилкою фіри просить ся письменно наших патріотичних душпастирів в дотичних селах, аби оголосили в церкві, що фіра приїде по віктуали, аби люди складали, що хто має. — В бурсї єсть 10 хлопців: 7 реалїстів а 3 зі шкіл народних, котрі підготовлюють ся до школи реальної. На другий рік — дасть Бог — буде можна приняти більше учеників, коли наша суспільність буде памятати про нашу бурсу і спомагати еї своїми жертвами так, як доси.

— **Огнї.** В Гарбкові, чесанівского повіта, стали сими днями жертвою пожару три селяньскі загороди. Шкода виносить до 12.000 кор. Причиною пожару була хибна будова комина в домі одного з погорілцїв.

гнилий час, як тамтого року. То я від старих людий чув і сам випробовав.

Оба слухачі прислухувались ся уважно словам Клима, відтак повтаряли їх кілька разів, аби добре научити ся і були дуже раді, що почули таку важну новину.

Але хоч розмова була мила, треба було приступити до інтересу. Гості споглядали на себе значучо, немов би взаїмно заохочуючи ся до почину, але ні один не розпочинав.

Клим і тут показав ся ліпшим від них політиком, бо улекшив розпочате справи.

— Чи ви, дядьку Архипе і дядьку Опанасе, ідете куди, що поступили до мене, то можеби коням підкинути сїна, мої хлопці допильнують, а ваш нехай би зайшов до хати — то ми з вами може би чим покріпили ся на дорогу?

— Ей нї, ми не голодні, слава Богу пообідали дома, а дорога не далека від нас — і нїгде ми не вибрали ся, лише ось, аби правду сказати, просто до вас, тай годї. Ми ось порадили ся з громадою, аби про ту сироту поговорити з вами, що ви від нас взяли, та й щоби еї скриню привезти від вас — вимовив вкінци Архип з трудом.

— Себ то про мою невістку річ? А чогож она мужа покинула, роботу покинула і ходить по людях як та жебрачка? Щож то у мене, Боже борони, їсти нема що? — В тій хвили немов би на доказ, внесла стара миску горячої капусти з солониною, величезне кільце печеної ковбаси, кілька паланиць і фляшку горівки. — Чи я знаю, що в еї скрини є? Може она як сама тихцем утїкла, так і всьо добро потайки забрала? Чи добра господиня повинна від свого мужа утїкати, як злодійка? — доказував хитро Клим.

— Алеж ви еї побили, она лежала у нас ледве жива, то з того болю й утїкла, атже й худобина бита — утїкає, біжить, хоч то нїмота — боронив несьміло Уляну Опанас, поглядаючи боком на присмаки.

— Правда, що я еї трохи ударив. Але хтож еї буде розуму учити? У неї своїх родичів нема.

— Ось як довго она у нас була, чоловік еї нї разу не ударив, нехай сама скаже. Але як она руку піднесла на матїр, то я вже не стерпів. А чиж ви, дядьку, позволили би на такий гріх, щоби молода підносила руку на матїр? То чейже навіть для еї добра, бо кажуть, від того рука усхне, як на родичів посягне. Чи мати на зле еї учила? Відома річ, до розуму доводить, роботи учить, а она, така сука, забрала ся і пійшла. Еї річ держати ся чоловіка і хати, а не по людях ходити. Я їй скринї не дам, бо она відтак скаже, що Бог знає, що було і їй хтось взяв. А так в коморі стоїть, нехай стоїть; она до розуму дійде, то й верне до свого чоловіка і до свого добра. — Сьвіт єму завязала; тепер він нї паробок нї вдовець, він має право силою спровадити еї до себе. Коли присягала до смерти з ним жити, то й повинна.

— Колиж бо дуже бєте, Климе, руки не шкодуєте — знов толкував Опанас.

— А ви своєї нїколи не бєте? І она від вас не утїкає.

— Оно правда, бити можна, на то жінка — з пересьвідченем — потвердив Архип.

— Тож бо й є, дайте бабі волю, то она схоче мати ліпший розум як ви! Ось, Уляна сама без матери довго була, не привикла слухати старших, то норовиста зпершу. Як дістане часом памятку, то притихне, а відтак сама подякує, що били, бо розуму учили.

— Ось ви, дядьки, так їй скажіть і наженіть від себе, бо то не красно, як жінка має свого чоловіка, а волочить ся, Бог знає де. Нехай вертає до хати, слухає матери, шанує мужа, так закон велить. А ми ось по сусїдски випиймо по чарцї, закусїм, як треба, щоби я памятав, що такі честні господарі, такі свояки приїздили до мене в гості. За ваше здоровлє!

Совість Опанаса ще вагувала ся, чи приймити чарку, не оборонивши інтересів пошкодованої Уляни, споглядав значучо на Архипа, не простягаючи руки по чарку, з котрого „по щирости" налита повнїсько горівка, спливала по пальцях господаря хати. Але Архип відозвав ся миролюбно.

— Га, та то правда, Клим добре кажуть, жінка не повинна відходити від хати. Пес, хоч лиш сотворінє Боже, а ти его як бий, то як він вірний, то від тебе не відійде, не відрече ся, а она також на віру присягала до смерти. А якби Клим віддали їй криню, то значить ся, немов би і еї не хотять назад брати, а то не годить ся. Раз они взїчали ся, то й жити їм треба в купі. Такий закон! Нема що, нам треба їй витолкувати, що „де скриня там і господиня" — он як!

— Тількож дядьку Климе, ви нам обіцяйте, що ви еї катувати не будете. Я не кажу, аби ви еї не били, она молода, еї треба ще до розуму доводити. — Ви еї ременем, про мене, постраште, то не гріх, на то баба, але чим твердим не бийте еї, щоби чого не відбити, бо то сирота; а й вам, Боже борони чого, може бути слїдство, суд, Бог знає що. За свою семю ще неспокій.

І висказавши ту пересторогу, Опанас вже цїлком успокоїв ся, взяв чарку, пропив до Архипа, відтак Архип знов до господаря і так черга обійшла кілька разів, аж до краю, т. є. доки не випорожнила ся чарка і пиручої не розжалобили ся. Розцїлувавши ся сердечно, розстали ся всї в найліпшій згоді.

— **Програний процес.** Громада міста Львова вела довший час процес з галицкою касою щадничою о суму 340.000 корон на докінчене будови музею промислового, які галицка каса щаднича мала виплатити місту титулом відсотків від капіталу жертвованого собою на будову того музею. Процес перейшов всі інстанциї, аж остаточно найвисший трибунал у Відни рішив его в користь галицкої каси щадничої.

— **Крадіж грошевих листів.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові вела ся від кількох днів розправа против 28-літного помічничого урядника почтового, Альфреда Бавера, за крадіж грошевих листів. Після акту обжалованя допустив ся він крадежи на загальну суму около 35.000 кор., а сповнив еї не відразу, але в означених відступах часу. І так дня 18 серпня м. р. здефравдував грошевий лист з квотою 6000 рублів, висланий банком гіпотечним у Львові до купця Чачкеса в Підволочисках; дня 27 вересня м. р. лист грошевий з квотою 10.000 кор., висланий фірмою Адлера з Бялої до фірми Гельманів в Іцканах; дня 22 марта с. р. грошевий лист з квотою 980 кор., висланив фірмою Шнайдра з Берна до купця Горнїка в Бурштинї, а вкінци дня 26 червня с. р. грошевий лист з квотою 17.000 кор., висланий фірмою Сокаля і Лілїєна зі Львова до фірми Зембицкий і Ільницкий в Перeворску. Заряджене наслідком тих крадежий карно-судове слідство виказало, що всї ті листи грошеві пропали в почтовім урядї у Львові і що при їх експедициї був занятий Альфред Бавер, котрого і увязнено під замітом крадежи, а тепер поставлено на лаву обжалованих. До розправи покликано около 40 сьвідків. По переведеній розправі, котра не могла доказати обжалованому вини, трибунал увільнив Бавера від вини і кари.

— **Значна крадіж.** До канцеляриї евангелицкої громади у Львові дістав ся оногди вечером невислїджений поки-що виновник, отворивши двері дібраним ключем чи витрихом і украв 7 скарбонок з квотою около 400 корон і 2 срібні збанки.

— **За лихву.** З Кракова доносять: Константин Роґальский, бувший нотар, ставав сими днями перед краківским судом обжалований за лихву. Суд засудив обжалованого на два місяцї строгого арешту і кару 400 корон.

— **Помер** о Йосиф Бурачиньский, парох в Княждворі, коломийского деканата, дня 12 с. м. в 65 тім роцї житя, а 42 тім сьвященьства, по довгій а тяжкій недузї.

Телеграми.

Відень 17 грудня. Всї часописи поміщають поясненє ґр. Ґолуховского на передовім місци і підносять надзвичайну его вагу.

Рим 17 грудня. В палатї послів заявив мінїстер справ заграничних Тіттонї, що в справі угоди торговельної з Австро-Угорщиною заходять трудности в наслїдок реальних відносин, але в обох сторін єсть добра воля і можна мати надію на добрий конець.

Марсилія 17 грудня. При вчерашнім вибуху і огни на італїяньскім корабли „Ст. Леонард“ згинув командант корабля, 2 капітанів, 7 моряків і 1 особа приватна. Корабель і товари не були обезпечені. Набір кальціюм-карбіду затонув, заким ще могла настати експльозия.

Льондон 17 грудня. Часописи доносять, що правительство призволило на утворене в Ірляндиї 26 полків охотничих. Доси не хотїло правительство на то нїколи призволити.

Вашинґтон 17 грудня. На просьбу американьского посла в Сеуль, котрий донїс о поважних непокоях на Кореї, вислано до Кореї корабель воєнний.

По їх від'їздї Клим заснув на лавці, а Климиха всьо, що ще лишило ся в невістчиній скрини, перенесла до складу виправи Мотрі, аби за три днї разом з дочкою і коровами віддати любому затеви Гнатови.

Депутати Загаєцкої громади не потребовали урядово здавати справи з урядового свого посольства. Стан, в якім вернули і брак скринї на возї, пояснив їх жінкам, що лучило ся і они вже повідомили Уляну про вислїд посольства.

Впрочім она не бачучи скринї, не ждала, аж їй то скажуть, порішила, що мусить іти сама відобрати своє добро. „Де твій скарб, там твоє серце“ — она гадала, що навіть еї особа.

Переждала лише весїлє Мотрі, аби в такій торжественній а нетверезій хвили не лїзти на очи родинї мужа і зміркувавши, що вже по весїлю, пійшла з тяжким серцем і неспокоєм до Пересци.

Вибрала будний день, аби на початок не застати мужчин дома, постановила бути покірною для свекрухи, уступати всім, аби лиш придбати довіріє. Розходилось їй о ключ до комори, де була еї криня. Щоби хоч побачити! Щоби дали їй хоч раз на рік убрати ся в бурачкову спідницю, тонку сорочку і ярку „шелинову“ хустку до церкви. А полотно? Атже оно збутвіє не пране, не перевітрюване в вогкій коморі. Еї праця!

Свекруха приймила еї, немов би нічого не було лучило ся, визначила роботу і знов зачали ся днї працї і смутку для Уляни. Анї муж, анї его отець не відзивали ся до неї цїлком, мати розмавляла о стілько, о скілько давала роботу. Уляна не відчувала вже того поведеня, мала лиш одну гадку і мрію: дібрати ся до комори, заглянути до скрині! Засипляла і будила ся з тою гадкою; чатувала лиш на догідну хвилю. Так минали тижднї.

Щастє їй усьміхнуло ся:

Стара була занята чимсь в коморі, Уляна розвішувала попране біле в огородци — окружаючім хату; позбирала всї грушки дикі в біліплахти, коли сусїдка забігла і покликала Климиху до дитини, що була сильно скалїчила ся. Климиха звістна була не лише в хатї із свого знахорства, а мала ту висшість над многими звістними, великими лікарями, що не давала ся довго просити. Як стояла, побігла до сусїдки.

Уляна увійшла до хати по проче біле і еї погляд упав на комору — ключ висїв при колодці. Покуса була надто велика....

По хвили Уляна стояла над отвертою порожною скринею своєю, на котрої днї полишала ся одним однїська звинена в клубок червона крайка....

Поволи, дуже поволи, взяла Уляна крайку із скринї, вийшла з хати і вже не забирала біля, а коли стара здивована еї довгою неприсутностию заглянула до огорода... серед біля червоніла ся порушувана вітром спідниця Уляни, але еї ноги висїли над землею, а лице було грізне....

По хоронено Уляну на перехрестю, а смерть еї уважано загально за причину бурі і вітру, які кілька днів в падолисті непокоїли мешканців Пересци і околиці. Навіть по смерти нїхто не дав їй доброго слова, бо комуж милий осінний вітер?

Курс львівский.

Дня 16-ого грудня 1903.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	538 —	548 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	578 —	588 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	375 —
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 50	— —
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	102 —	102 70
4½% листи застав. Банку краєв.	102 —	102·70
4% листи застав. Банку краєв. .	99 —	99·75
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·90	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98 90	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·80	99·50
ІІІ. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100 50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102·—	102 70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·60	100·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·20	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	82 —	87 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 50	54 50
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·75	27.75
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66·—	69·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	19·15	20·15
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·28	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД **знаменитий, десеровий, курацийний,** з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найліпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч **Іванчани.**

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцільнійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на копти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тїлько обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК роздїляє ся частию на дивиденду для членів, частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого" До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция

Дуже величавий образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).